

[Alice Faber]

Alle de forældre, der ikke bliver godkendt som adoptanter, bliver meget skuffede og kede af det. Det er naturligt og forståeligt. De har ofte i mange år set frem til at få et barn, og nu bliver dette håb definitivt slået i stykker. Disse forældre prøver i deres kvide at få ændret reglerne om godkendelse igennem pressen og ved henvendelse til folketingsmedlemmer og andre steder. Som sagt: det er forståeligt. Men et af problemerne er, at der ikke er nok børn til dem, der gerne vil adoptere. Det ved vi godt, og hvis en større gruppe bliver godkendt, så er risikoen for, at der aldrig bliver børn til dem, meget stor, og det vil i hvert fald ikke gøre disse forældres situation nemmere. Disse forældres klage er baggrunden for det lovforslag, vi nu har til førstebehandling.

Vi finder ikke, at der er behov for de ændringer, justitsministeren nu foreslår, som jeg også sagde ved sidste behandling, men der kan eventuelt være brug for at få justeret måden, undersøgelserne af forældrene bliver gennemført på. Det er en meget pinefuld affære for dem. Hvis det viser sig, at der ud fra erfaringerne er behov for ændringer, kan det ske allerede i dag i et samarbejde mellem adoptionsnævnene, samrådene og sagsbehandlernes, og der er løbende sket justeringer af sagsbehandlingen i det tidligere arbejde med disse sager.

Vi mener altså ikke, at der er behov for, at det er justitsministeren, der får de beføjelser. Vi mener ikke, at der er behov for at fratage adoptionsnævnene de beføjelser, og vi mener heller ikke, at der er behov for at flytte samrådene fra amtskommunerne til statsamtterne, som i øvrigt ikke har den ekspertise, der skal til for at afgøre disse meget svære og følsomme sager. Det mener vi heller ikke der er i justitsministeriet. Vi mener, at der i adoptionsnævnene findes nogen ekspertise, som må flyttes over i justitsministeriet.

Jeg er meget bange for, at dette i alt for stor udstrækning kommer til at handle om jura og kun jura, og det mener jeg at det er alt for flersidigt til at vi kan gå med til.

Da vi drøftede det sidst, var der flertal for at afvise justitsministerens forslag. Jeg håber, at det stadig væk er tilfældet. Det, det drejer sig om, er at finde de bedste hjem til de børn, der skal bortadopteret, og det må være børnenes tarv, der er i højsædet, når de skal bortadopteret.

Estrup (RV):

Som baggrund for dette forslag til ændring af adoptionsloven ligger lang tids offentlig debat, som oftest har været stærkt følelsesladet, hvilket eksempelvis forespørgslen her i tinget for godt et år siden bærer stærkt præg af. Det er med god grund, for det er menneskeskæbner, det handler om, ikke blot de børn, man søger at give gode opvækstvilkår, men også de barnløse voksne, som gennem adoption søger et dybere indhold i deres hverdag. Jeg tror, det er vigtigt at gøre sig klart, at i adoptionsager tvinges man uundgåeligt til at afveje disse to sæt af skæbner mod hinanden, børnenes mod de voksne, og taberne er på forhånd givet: de voksne må vige, barnets tarv må nødvendigvis være afgørende.

Når det er sagt, så synes jeg samtidig, man skal gøre sig klart, at begrebet barnets tarv er vanskeligt at administrere og lovgive om. Der vil sjældent være så klare medicinske, psykologiske eller sociale indikatorer, at det er åbenbart, hvor grænsen skal drages. Derfor er det nødvendigt med et sæt relativt faste regler, men det bliver et regelsæt, som bygger på skøn og derfor i sidste ende er politisk.

Det er min frygt, at man ved udøvelsen af dette politiske skøn glemmer, at der er et nødvendigt og legitimt hensyn at tage til dem, som ønsker adoption, og koncentrerer sig så stærkt om at sikre barnets tarv, at man gerne løber risikoen for at skade de voksne. Jeg tror, der er fare for, at man i adoptions-spørgsmål ophøjer egne erfaringer og fordomme til at være mere objektive, end de i virkeligheden er.

Ved den første behandling af dette lovforslag i efteråret gav fru Aase Olesen på det radikale venstres vegne tilslutning til, at kompetencen til at fastsætte generelle retningslinjer overflyttes til justitsministeren. Jeg kan på mit partis vegne forny dette tilsagn med den tilføjelse, som også fru Aase Olesen lagde vægt på: at regelfastsættelsen sker i overensstemmelse med folketingets retsudvalg.

Ligeledes kan jeg forny vort tilsagn om at medvirke til begrænsning af antallet af specialundersøgelser, ikke mindst den del af forundersøgelserne, som kan forekomme meningsløse.